

[Arbejdsministeren.]

kunne naturligvis her, som det er foreslået fra forskellig side, bl. a. fra Centralorganisationen af Metalarbejdere, meget vel tænke sig et upartisk formandskab bestående af mere end én formand. En sådan løsning ville indebære, at ikke en enkelt mand kommer til at sidde alene med afgørelsen, når stemmerne i øvrigt står lige. Det kunne der måske være tale om i mindre sager. Er der tale om sager af større principiel rækkevidde, kunne man forestille sig et formandskab på f. eks. 3.

Til forslaget om, at arbejdsretten skal sættes nærmest muligt det sted, hvor konflikten er, vil jeg sige, at jeg er ikke sikker på, at det er særlig praktisk, og jeg er heller ikke sikker på, at der er noget særlig stort behov for det.

Med hensyn til forslaget om, at det som hovedregel skal være de konfliktramte selv, der skal være part i sagen, men således at de efter eget ønske skal kunne lade sagen føre af forbundet eller en anden befuldmægtiget, vil jeg også gerne gøre et par bemærkninger.

Forholdet er det, at efter de gældende regler er det på lønmodtagerside kun faglige organisationer, som kan være sagsøger eller stå som sagsøgt. Er en organisation tilsluttet en hovedorganisation, er det denne organisation, der skal være sagsøger eller i givet fald stå som sagsøgt. Nu skal jeg ikke foregribe noget af det arbejde, som er i gang, men mon dette dog ikke vil være mest hensigtsmæssigt? Det skal ikke glemmes i denne sammenhæng, at de direkte implicerede parter altid vil være repræsenteret i retten ved sagens behandling.

Forslaget vedrørende anvendelse af bod skal jeg ikke gå nærmere ind på i dag. Jeg ved, det er et spørgsmål, der har været meget fremme i den offentlige debat i de senere år, og jeg ved, at netop dette spørgsmål af arbejdsretsudvalget betragtes som særdeles væsentligt. Det behandles i et særligt udvalg under dette arbejdsretsudvalg, og jeg tror lige, man skal afvente, hvad man når frem til på dette felt. Jeg er enig i, at det er et meget vigtigt spørgsmål.

Hvad endelig angår forslaget om, at det skal pålægges arbejdsmarkedets parter ved overenskomstforhandlingerne at aftale retsgrundlaget, vil jeg sige, at forslaget nærmest forudsætter, at arbejdsretten i dag sidder og

afgør sager og afsiger domme uden at være bundet af retsregler. Det er slet ikke tilfældet. Arbejdsrettens afgørelser bygger netop i første række på det overenskomstgrundlag, arbejdsmarkedets parter selv er nået frem til ved forhandlinger, og det er klart, at det er væsentligt her, at der er et stabilt retsgrundlag, som ikke alt for ofte ændres fra den ene overenskomstsituation til den anden. Jeg tror også på, at LO og Dansk Arbejdsgiverforening snarest finder frem til en ny hovedaftale; der er jo forhandlinger i gang, og jeg forstår, at der er muligheder for inden så længe at finde frem til en ny hovedaftale, som et nyt retsgrundlag delvis kan bygges på.

Jeg vil gerne til sidst gentage, at vi i regeringen er enige om, at der hurtigt bør ske en reform på området, men at vi på den anden side finder det rigtigst først at se, hvilke resultater arbejdsretsudvalget når frem til.

Erik Andersen (Fr. borg amt): I den socialdemokratiske gruppe er vi enige i den redegørelse, arbejdsministeren her har givet i forbindelse med det af SF fremsatte forslag til folketingsbeslutning. Jeg skal dog gøre et par enkelte bemærkninger dels til forslaget, dels til nogle af de ting, jeg kunne forestille mig skulle være indeholdt i den kommende arbejdsretslov.

Det er klart, at det har en vis betydning, at et sådant forslag fremsættes som et diskussionsgrundlag, men efter min opfattelse bærer forslaget præg af for meget dilettantteri, og jeg kan ligesom ikke forestille mig, at ret mange af dem, der i praksis har beskæftiget sig med disse spørgsmål, har været med til at udarbejde det af SF fremsatte forslag til folketingsbeslutning.

Jeg synes også, det vil være på sin plads at understrege, at det udvalg, der blev nedsat i oktober 1970, endnu ikke er færdigt med sit arbejde. Det er rigtigt, som man fra SF's side har fremhævet, at det burde det have været for længst. Men man må nu tage i agt, at det er ikke så forfærdelig lang tid, dette udvalg har haft til at forberede en virkelig radikal ændring af det arbejdsretlige grundlag. Man må også være opmærksom på, at udvalget naturligvis ikke har kunnet gå så hurtigt til arbejdet, som tilfældet ville have været, hvis der mellem de to parter på arbejdsmarkedet havde eksisteret